

KREV JE VÍC NEŽ VODA

HLAS KRVE

THRILLER

HEATHER
CHAVEZ

**HLAS
KRVE**

Copyright © 2022 by Heather Chavez

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Lichtenberg, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3436-8 (pdf)

HLAS KRVE

HEATHER CHAVEZ

PŘELOŽILA LENKA LICHTENBERG

VENETA

*Pro Jacoba a Mayu,
kteří mě ve všem inspirovali.
Kromě těch temných stránek.
Ty všechny vycházejí ze mě.*

KAPITOLA PRVNÍ

Několik měsíců po té nehodě jsem se každé ráno budila se dvěma otázkami: Tak co se podělá dneska? A bude to zase kvůli mojí sestře Izzy? Za tu dobu jsem si ohryzala nehty až do masa a nakupovala antacid jako nepříčetná.

Ale toho dne na konci června tomu bylo už pět let, co se to stalo. Teď jsem se probouzela s úplně jinými otázkami: Podepsala jsem Julianovi souhlas se školním výletem do knihovny? Máme doma cereálie? Mléko?

Takže když mi nezvykle brzy po ránu zavolal Izzyin přítel Mark, že se chce sejít, nijak zvlášť mě to neznepokojilo. Proč by mělo?

Prvním náznakem, že jsem to asi neměla brát na lehkou váhu, byla dvojice ve stejných čapkách s logy San Francisco Giants. Právě jsem dorazila k benzince Chevronu na South Cloverdale Boulevard a vystoupila ze svého pick-upu, když vtom za mnou zastavilo auto. Léta v severní Sonomě jsou horká a suchá a podle předpovědi se toho dne měly odpolední teploty vyšplhat ke čtyřicítce. Posádka auta však zůstala uvnitř za zavřenými okénky a s vypnutým motorem.

Přes nezatemněné přední sklo sedanu jsem jim viděla do tváře. Šedivějící vlasy, které muži vyčuhovaly zpod čepice, se mu ovíjely kolem odstávajících uší jako zákeřný plevel. Nažloutlá kůže se mu napínala přes vystouplé lícní kosti.

Upřeně hleděl na displej svého telefonu. Pak vzhlédl a oči se mu takřka zároveň rozšířily a zúžily.

Žena, která seděla vedle něj, měla ještě pronikavější pohled než on. Rty svírala tak pevně, že se jí ztrácely ve tváři, skoro jako by je spolkla.

Jako žena před třicítkou jsem byla na jistý druh nežádoucí pozornosti zvyklá, ale tohle bylo jiné. Odlepila jsem si culík z šíje, zatočila ho a upevnila na hlavě pomocí Izzyiny želvovinové sponky, pro kterou jsem sáhla do držáku na hrnek. Pocení to příliš nezastavilo. Pohlédly jsme si s tou ženou do očí a já vzdorovitě pozvedla bradu. Proč bych před ní měla uhýbat pohledem? Jako puberťačka bych okamžitě uhnula. Tenkrát jsem bývala mnohem submisivnější. Taková ta tichá brunetka někde vzadu, jejíž jméno si nikdo nepamatoval. Šprtka v pokročilé matematice. Bylo to vyčerpávající. Být holkou, na niž se zapomíná, není tak snadné, jak by si člověk mohl myslet.

Žena ode mě odvrátila zrak a přiložila si telefon k uchu. Otočila jsem se ke stojanu a zmáčkla tlačítko pro výběr nejnižšího benzínu. Takřka okamžitě jsem znovu pocítila, jak mě ze zadu propaluje pohledem. A ten muž také. Dokonce i v decentních kraťasech a tričku jsem si v tu chvíli připadala, jako bych byla nahá.

Jakmile jsem zasunula tankovací pistoli do nádrže svého Fordu F-150, nastražila jsem uši. Coby matka čtyřletého dítěte jsem přebornicí v naslouchání nejrůznějším zvukům – rozbíjení skla, vrznutí dveří, provinilým odmlkám. Ticho za mnou bylo prosycené nepřátelstvím. Cizinci, o nichž jsem si byla jistá, že jsem je nikdy neviděla, je oba vyzařovali. Proč?

Zatímco se nádrž plnila, po zádech mi stoupala horkost až ke krku a zježily se mi chlupy. Když se konečně ozvalo bouchnutí dveří, prudce jsem se nadechla. Výpary z paliva mě zaštipaly v nose. Zaslechla jsem kroky na betonu a tiché

hlasy. Vystoupili z auta. Ohlédla jsem se. Z nějakého důvodu jsem se těm dvěma ve stejných čepicích nelíbila.

Muž se po chvíli vrátil do auta, ale žena tam zůstala stát s jednou rukou v kapse a v druhé svírala telefon. Prohlížela jsem si její tvář. Chvilí jsem přemýšlela, jestli ji znám. Že bych dala jejímu dítěti špatnou známku? Byla to nová sousedka, s níž jsem se ještě nepotkala, našťvaná, že můj citroník stíní jejím rajčatům? Ale intenzita pohledu svědčila o něčem víc než o pětce z matiky nebo chřadnoucí zelenině.

Srovnala jsem ramena a zavolala na ni: „Známe se?“

Žena se zamračila, jako kdyby ji otázka urazila. Ustoupila k zadnímu nárazníku svého vozu a začala tankovat. Co chvíli však upřela pohled svým směrem.

Utřela jsem si pot z krku a tiše zaklela. Co to se mnou je? Takhle neklidná jsem nebyla už roky. Ale možná mě nezner-vózňovali jen ti cizinci. Třeba ve mně představa setkání s Markem vyvolala větší úzkost, než jsem si původně myslela.

To ráno byl Mark po telefonu docela klidný. *Musíme si promluvit o Izzy.* Ale tahle slova mě vždycky dokážou vyvést z míry.

Je všechno v pořádku? zeptala jsem se.

Potřebuju s něčím poradit.

V ten moment jsem si namlouvala, že se třeba chce zeptat na prsten – já i moji rodiče jsme věděli, že se ji Mark chystá požádat o ruku. Nebo se možná s Izzy pohádali. Často žertoval, že jsem Izzyin tlumočnick, jediná, kdo se vyzná v jejích komplikovaných náladách. Podle mě to už dávno nebyla pravda. Ne po tom, co se stalo. I po letech jsem stále cítila na tváři její horký a nakyslý dech jako té poslední noci, kdy mi ještě věřila.

Ze vzpomínek mě vytrhlo cvaknutí tankovací pistole. Stejně jsem se v nich nechtěla utápět.

Odložila jsem pistoli do držáku a vzala si kabelku. Už od samého rána, ještě než Mark volal, se na mě lepila smůla. Zašantročila jsem klíče od auta a mléko jsem musela zředit

vodou, aby ho bylo dost na Julianovy Cheerios. Banán, který jsem chtěla sníst, úplně zhnědl a Juliana jsem přivezla do školky pozdě. Později se stavím v potravinách, ale teď jsem potřebovala něco rychle zakousnout, abych přežila ráno.

Než jsem se vydala do prodejny se smíšeným zbožím, mrkla jsem znovu na cizince v čapkách Giants. Oba stáli u stojanu, ačkoliv to vypadalo, že se zajímají víc o můj nárazník než o vlastní tankování.

Setřásla jsem ze sebe nervozitu. To ráno jsem se hrabala v minulosti trochu víc, než bylo zdravé. Tím se to vysvětluje. Dokonce i Julian to vycítil a v tichosti se pustil do snídane. Od čtyřletého klučiny to bylo poněkud překvapivé, o to víc, když šlo o Juliana.

Dveře prodejny byly otevřené a zapřené o oranžový dopravní kužel. Už na zápraží zavanul uměle chlazený vzduch. Na regálech a otočných stojanech byly vyskládané pamlsky, pivo a energetické nápoje stály podél zdí a v chladicích boxech. Měli tam dokonce i pult s kapslemi do kávovaru a automat na cappuccino. Vzala jsem láhev vody a pomerančový muffin s brusinkami a zamířila k pokladně.

„Ahoj, Frankie,“ přivítala mě pokladní.

„Dobré ráno, Lucy.“ V koši u pokladny byla barevná hromada gumových zvířátek – zelené housenky, černí pavouci, žluté včelky. Juliana poslední dobou fascinoval hmyz, ať už svinky, které pochytil na dvoře za domem, nebo pavouk, spřádající síť v rohu našeho obýváku. Vybrala jsem housenku a položila ji na pult vedle vody a muffinu.

Lucy se usmála. „Julianovi se bude líbit.“

Také jsem se usmála, ale zakručelo mi v břiše. Signálům svého těla jsem příliš často nenaslouchala. A to bylo špatně. Zatímco Lucy skenovala zboží, vykoukla jsem na ty dva oknem. Pocítila jsem napětí v ramenou. Žena se skloněnou hlavou popošla o pár kroků blíž k mému pick-upu.

Na co to kouká?

Když Lucy pozvedla zrak, kývla jsem směrem k nim. „Znáš ty dva?“

Přikývla. „Jistě. Ten muž se, myslím, jmenuje Bill. Nebo Phil? Jeho žena je Amy. Jezdí sem pravidelně. Proč?“

Přemýšlela jsem o způsobu, jakým se na mě dívali – jako by mě za něco soudili. „Mám z nich husí kůži.“

Naklonila se ke mně a zašeptala: „Vážně? Amy nahání husí kůži kde komu.“ Pokrčila nos. „Je tak trochu rasistka, a navíc je příšerně vlezlá. Ale ti dva jsou celkem neškodní.“

Při zaslechnutí slova „neškodní“ jsem se naježila. *A tak trochu rasistka?* To je jako říct o někom, že je tak trochu mrtvý.

Protáhla jsem kreditku čtečkou, posbírala nákup a s polohlasným poděkováním zamířila z obchodu. Ve dveřích mě zastavilo nepochopitelné nutkání zkontrolovat Juliana ve školce. Závan ledového vzduchu mě zasáhl zezadu do šíje a tváře mi ožehlo horko s příměsí benzinových výparů. Jak jsem šmátrala po mobilu, málem mi z ruky vypadla voda i muffin. Nahmatala jsem ho právě ve chvíli, když jsem vycítila pohyb u svého pick-upu. Pozvedla jsem zrak a zjistila, že Bill, Phil, nebo jak se zatraceně jmenoval, má ruce přiložené k čelnímu sklu mého auta a nakukuje dovnitř.

Telefon šel na chvíli stranou a já vykřikla: „Co to děláte?“

Muž se ke mně otočil a zkrřížil ruce na prsou, ale žena se na mě se vztyčeným prstem osopila: „Kde je sakra to dítě?“

Při pomyšlení na Juliana se mi sevřel žaludek. Instinktivně jsem upnula pozornost k telefonu. Žádné nepřijaté hovory. Jen zmeškané upozornění. Okamžitě se dostavila hřejivá úleva. Ale pak jsem si to upozornění přečetla pozorněji a najednou mi to došlo.

Mill Valley, Amber alert, bílý Ford F-150. Výstraha kvůli únosu dítěte obsahovala též část poznávací značky: 7RO. Číslo i obě písmena se shodovaly s mojí poznávací značkou.

Nedávalo to žádný smysl.

Strčila jsem gumovou housenku do kapsy u kratošů a láhev s vodou a muffin přehodila do levé ruky, abych si pravou odemkla telefon. Vyhledala jsem uložené číslo do Julianovy školky. Určitě se to celé nakonec nějak vysvětlí. Nová učitelka nedávala pozor. Příliš obezřetný rodič.

Jedno zazvonění. Dvě. Tři. Po pátém jsem zavěsila.

Určitě jsem vytočila špatné číslo, druhý pokus. Tentokrát jsem to nechala zvonit, dokud u mého pick-upu nezastavilo policejní auto.

KAPITOLA DRUHÁ

Policista obešel můj Ford F-150, nahlédl okýnkem dovnitř stejně jako předtím ti dva a pak si to namířil ke mně. Na košili měl štítek se jménem Quinn. Byl přibližně stejně starý jako já, vysoký, dlouhé nohy, ale hřmotné tělo a široká ramena. Vypadal jako vrávorající kuželka postavená na hlavu.

Čím víc se ke mně blížil, tím víc se mi stahovalo hrdlo. Prudké slunce už spolкло polovinu stínu před vstupem do prodejny, nebe bylo oslnivě jasné a vzduch těžký spalujícím žářem.

„To je vaše vozidlo?“ zeptal se. Přátelsky. Nacvičeně.

Přikývla jsem s vodou, muffinem a mobilem v náručí.

„Cestuje s vámi někdo?“

Zavrtěla jsem hlavou a prsty zaryla do muffinu. Začínal se drobit.

Policista nahlédl do prodejny za mnou. Pak svou pozornost opět obrátil ke mně. Palec propíchl celofánový obal.

„Mohu vidět váš řidičský průkaz?“

Pohlédla jsem na rozmačkaný muffin v ruce a hodila ho do odpadkového koše – stejně mě přešla chuť. Láhev jsem sevřela v podpaždí a mobil strčila zpátky do kapsy. Vytáhla jsem z kabelky řidičský průkaz a podala mu ho.

Zatímco si ho prohlížel, rozhlédla jsem se po těch dvou v čapkách s logem Giants. Už odešli? Vzápětí mi to došlo. Samozřejmě že ne. Jenom se přesunuli jinam, zaparkovali

poblíž stojanu s vysavačem. Drželi se stranou, ale dost blízko na to, aby mohli sledovat, co se bude dít dál.

„Francisca Barrerová?“

„Frankie.“

„A co techničák, slečno Barrerová?“

Quinn mě s menším odstupem doprovodil k autu. Sledoval, jak odemykám a pokládám vodu na střechu auta. Když jsem otevřela dveře u spolujezdce, zaváhal. Postavil se tak, aby lépe viděl dovnitř. To, že mi dovolil vyzvednout techničák, jsem považovala za dobré znamení. Kdyby si myslel, že jsem nebezpečná, k příhradce palubní desky by mě nejspíš nepustil. Při otvírání příhrádky jsem z něj však vycítila napětí.

V hrudi mi vibrovalo neblahé tušení. Třesoucí se rukou jsem mu podala techničák. Vzal ho, přečetl si údaje a vrátil mi ho zpátky.

„Je Julian v pořádku?“

Quinn naklonil hlavu na stranu. „Julian?“

„Můj... syn.“ Stěží jsem ze sebe dostávala slova. Nedokázala jsem se nadechnout.

„O vašeho syna nejde.“

Křeč v hrdle povolila. Znovu jsem mohla dýchat. „Pokud nejde o mého syna, tak o co jde?“

„Jen něco prověrujeme.“ Pokusil se o úsměv, ale oči měl ostražitě. „Můžu se podívat do vašeho vozidla?“

Po jeho dotazu mi i přes ranní horko přejel mráz po zádech. Potřebuje k tomu vůbec moje svolení?

Váhala jsem. Nechtěla jsem, aby to vypadalo, že odmítám spolupracovat, ale zároveň jsem se nemínila vzdát svých práv. Byla jsem nevinná, ale věděla jsem, že to někdy nestačí. „Jistě,“ řekla jsem ve snaze znít sebejistě, ale rozechvělý hlas mě prozradil.

Pokynul rukou vlevo. „Co kdybyste chvíli počkala tady s policistou Callahanem?“

Zmateně jsem pohlédla směrem, kam mi Quinn ukazoval. Za prvním policejním autem stálo ještě jedno. Jak to, že jsem si toho předtím nevšimla? Policista stojící u druhého auta byl dokonce ještě mladší než Quinn. Měl žluté vlasy – nebyly blondáté, ale kanárkově žluté – a knírek tak řídký, že jsem nedokázala odhadnout, jestli to je záměr, nebo se jen zapomněl oholit.

Obrátila jsem pozornost zpět ke Quinnovi, který byl celou polovinou těla zanořený do pick-upu. Přestože mě ujistil, že poplach nemá nic společného s Julianem, fakt, že mi ve školce neberou telefon, mě zneklidňoval. Už jsem otvírala ústa, abych se zeptala, jestli si můžu znovu zavolat, ale vtom jsem si vzpomněla: Julian byl na výletě do knihovny. Proto mi nezvedají telefon.

Quinn nadzvedl Julianův podsedák. Na výlety se školkou jsem obvykle půjčovala podsedák přelepený páskou s Julianovým jménem. Páska na umělé hmotě od posledního výletu ještě držela, ale už se začala odlupovat, *n* na konci jeho jména bylo z poloviny vymazané. Knihovna byla v docházkové vzdálenosti, a tak Julianův podsedák zůstal v pick-upu.

Zatímco Quinn zkoumal podsedák, vzpomněla jsem si na den, kdy Julian vyrostl z dětské sedačky. Oslavili jsme to ledovou tříští s třešňovou příchutí. První týden mi Julian nedovolil vyndat sedačku z auta, musela tam zůstat pro pana Mrkvičku, zbožňovaného králíčka, kterému jsem už tolikrát musela přišít utržené ucho. Pak se Julian rozhodl, že pan Mrkvička bude ve větším bezpečí u něj na klíně. Ještě teď měl pan Mrkvička skvrnu od třešňového sirupu na zádech. Trochu ukáplo také na nový podsedák, takže Quinn nyní prověřoval, zda se nejedná o důkaz něčeho strašlivého.

I když jsem věděla, že se to Juliana netýká, nemohla jsem od podsedáku odtrhnout oči.

Zatímco jsem čekala po boku policisty Callahana, Quinn dokončil prohlídku vnitřní části vozu a přesunul se k nákladnímu prostoru. Otevřel zadní dvířka. Těžký pytel na zip byl po stranách upevněný gumovými lanky. Používala jsem ho především na tašky s nákupem při cestách domů ze supermarketu, ale teď v něm byly uložené nástroje, které mi půjčil táta. Kdybych potřebovala víc místa, mohla jsem pytel srolovat a sbalit, ale většinou jsem se tím nezatěžovala. Quinn rozepnul zip. Na jeden děsivý okamžik jsem si pomyslela: *Co když uvnitř něco najde?* Byl dost velký na to, aby se tam vešlo dítě. Tato myšlenka spolu se vzpomínkou na Juliana ve mně vyvolávaly nevolnost. Snažila jsem se o něco opřít, ale nebylo o co. Snad by si Quinn nemyslel, že jsem něčeho takového schopná?

Samozřejmě že ano. Neznal mě.

Ta myšlenka se mi usadila v hlavě a zapustila hluboké kořeny: Kdyby mě znal, možná by mi důvěřoval ještě méně. Dobře že se neznáme.

Sledovala jsem, jak Quinn prohledává pytel. Vydechla jsem, až když s tím skončil.

Quinn se ke mně vrátil s neutrálním výrazem ve tváři.

„Kam jste jela?“ zeptal se.

Mark. Úplně jsem zapomněla na naši schůzku. „Na setkání s přítelem.“

„Kde váš přítel bydlí?“

„V Petalumě.“

„A odkud jste přijela?“

„Z domu.“ Pak jsem ale zavrtěla hlavou. To nebylo přesné. Musím to říct přesně tak, jak to bylo. „Vlastně, byli jsme doma a pak jsem odvezla Juliana do školky. Jsou mu čtyři.“ Hlas se mi třásl.

„Kde jste byla minulou noc?“

„V kolik hodin?“ Hloupá otázka. Nezáleží na hodinách. Odpověď bude vždy stejná. „Byla jsem doma.“

„Celou noc?“

Přinutila jsem se přikývnout. „Dorazila jsem domů kolem šesté. A zůstala doma celou noc.“

„Má k vašemu vozu přístup ještě někdo jiný?“

„Ne.“ Quinn vycítil moje váhání.

„A doma bydlíte jen vy dva?“

„Jen já, Julian a pan Mrkvička.“

Quinn naklonil hlavu. „Kdo?“

„Promiňte. To měl být vtip. Plyšový králíček mého syna.“

Quinn se usmál, ale na jeho očích se to neprojevalo. „Pokud vám to nevadí, policista Callahan vás odveze na policejní stanici.“ Řekl to, jako by to byla pozvánka, a nikoliv rozkaz. „Chceme vám položit pár otázek.“

Pohlédla jsem na svůj pick-up, ale bylo mi jasné, že tady nerozhoduju. Quinn sice vyloučil přítomnost uneseného dítěte, ale nejspíš musí provést další menší úkony jako například odběr vzorků a prosvícení speciálním světlem. Nemusejí na to mít příkaz k prohlídce? Měla bych si dělat starosti? Měla bych si sehnat právníka?

„Samozřejmě,“ řekla jsem.

Uvědomila jsem si, že mi Quinn dosud neřekl, proč byl vlastně poplach vyhlášen.

Od stojanu s vysavačem mě se zkříženými rukama na prsou pozorovala žena v čapce s logem Giants a tvářila se spokojeně. Jako bych byla vražedkyně, kterou pomohla předat spravedlnosti, nikoliv svobodná matka, která má těžkou hlavu z toho, aby stihla včas vyzvednout syna ze školky.

Jakmile jsem vystoupila ze stínu přístřešku, slunce mě oslepilo. Setřásla jsem neklid, který ve mně ta cizinka vyvolávala. Byla to jen vlezlá ženská, která si všimla mé poznávací značky a nahlásila to policii. Nic víc. Určitě si nemyslela, že jsem vražedkyně. Rozhodně k tomu neměla důvod.

KAPITOLA TŘETÍ

Po cestě na policejní stanici jsem si na zadní sedačce vzpomněla na podobnou jízdu, když bylo Izzy šest a mně dvanáct. Rozhodla se utéct z domu. Nějak to souviselo s tím, že musela chodit spát v určenou dobu, což považovala za tyranii. Požádala mě, abych šla s ní, protože ještě nebyla dost velká, aby mohla sama přes silnici. Ve skutečnosti jenom chtěla komplice a já jsem si zase chtěla být jistá, že se jí nic nestane.

Když jsme vyrazily, slunce už zapadalo. Izzy nesla na zádech batůžek s ovocnými rolkami a několika kameny ze své sbírky, já měla baterku, kterou jsme vůbec nepotřebovaly. Pořád jsem čekala, kdy si to rozmyslí, kdy dostane strach, zvláště když už se začínalo stmívat. Ale moje sestra byla tvrdohlavá. Nebojácná. Šla tak dlouho, dokud ji nezačaly bolet nohy.

Byly jsme jen blok od policejní stanice. Jeden policista nám nabídl, že nás odveze domů, a Izzy usnula v autě s hlavou položenou na mém klíně. Špičky prstů jsem zarývala do sedadla a vybavovala si úsměv, který se jí rozhostil na tváři, když usínala. Už v tomhle věku byla vzdorovitá.

Zhluboka jsem si povzddechla. Vzpomínky na další návštěvy mé sestry na policejní stanici už tak sentimentální samozřejmě nebyly.

Policista Callahan mě vedl do malé výslechové místnosti v kvádrové budově béžové barvy. Myslela jsem, že mě bude

vyslychat Quinn nebo Callahan, ale když jsem vstoupila, za stolem stála míšenka v levandulové halence. Čekala, až se posadím, a pak učinila totéž.

Představila se jako vyšetřovatelka Amelia Prattová a pak mi přes stůl podala list papíru.

Vzala jsem si ho a zjistila, že je to jeden z těch letáků s „pohřešovanými osobami“. Takový ten, co je vylepují na telefonní budky nebo výkladní skříně obchodů. Vždycky působí depresivně, o to hůř, když na vás kouká tvář dítěte. Tak jako v tomto případě.

Jmenovala se Marina Wagnerová. Sto šedesát centimetrů, jednašedesát kilo. Sedmnáct let. Ve stejném věku jsem byla přijata na státní univerzitu v Sonomě. V tom věku dostala Izzy poprvé zaracha za to, že celou noc nepřišla domů.

Pohřešovaná dívka z letáku měla blondaté vlasy stažené do culíku, jen dva pramínky jí lemovaly tvář. Usmívala se, ale tak trochu nuceně. Měla kulatý obličej a modré oči posazené daleko od sebe. Byla oblečená v halence s límečkem, takové té, co si puberťačky vezmou maximálně na rodinnou oslavu. To o něčem svědčilo: žila s někým, kdo ji nutil nosit sváteční šaty. Blesk jí vybělil obličej, zmenšil nos a odsál všechnu barvu z tváří. Chyběla také část ucha. Koho z té fotky odstříhli?

Pod fotografií byl popis mého pick-upu.

„Znáte ji?“ zeptala se Prattová.

Měla jsem suchý jazyk a rty se mi lepily na zuby. Z láhve koupené na benzince jsem se nestačila napít. Kde jsem ji jenom nechala? A pak jsem si vzpomněla. Postavila jsem ji na střechu svého auta.

„Nepřipadá mi povědomá,“ řekla jsem.

„Jste si jistá?“

Zkoumala jsem obličej Mariny Wagnerové, až mi z toho hlava třeštila, ale nepoznávala jsem ji o nic víc než tu dvojici na benzince.

Pozvedla jsem zrak a zjistila, že mě vyšetřovatelka Prattová zkoumá stejně pozorně, jako já zkoumala ten leták. Předklonila se a složila ruce na stole. „Jste učitelka. Takové dívky jako Marina určitě potkáváte často.“

„Píše se tu, že je jí sedmnáct. Já učím na druhém stupni.“

„Nemohla by to být starší sestra některého z vašich žáků? Dívka na hlídání?“

Zavrtěla jsem hlavou a ve spáncích mi začalo pulzovat.

„Policista Quinn říká, že jste včera v noci byla doma.“

„Ano.“

„Povězte mi, co jste včera dělala.“

Ráno jsem vynechala snídani a teď mě přepadla ukrutná žízeň, což bolest hlavy jen zhoršovalo. Reagovala jsem pomaleji než obvykle. „V létě neučím, takže většinu dne jsme trávili s Julianem doma.“ Ke snídani jsme si udělali chilaquiles a pak jsme lovili brouky na zahradě. Prala jsem prádlo. Žádná z těch informací by vyšetřovatelce Prattové při pátrání po pohřešované dívce nepomohla, a tak jsem si je nechala pro sebe.

„Odpoledne jsme se na pár hodin stavili u mých rodičů. Bydlí blízko městského parku v Cloverdale, kam v létě chodíváme téměř denně,“ pokračovala jsem.

„A pak?“

„Jeli jsme domů.“

„Nikam jinam jste už nešli?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Kolem sedmé jsme si nechali dovézt pizzu. V devět už jsme oba spali.“ Pokrčila jsem rameny. „Můj život není zrovna vzrušující.“

Ani jako alibi to nestálo za nic. Nic špatného jsem neudělala, ale těch pět let sebeobviňování mi leželo v žaludku jako nestrávené jídlo.

„Co se té dívky stalo?“ zeptala jsem se.

„Byla unesena, včera pozdě večer.“

Nebylo pochyb, co tím chtěla říct: k únosu Mariny Wagnerové došlo v době, kdy jsem spala, a nemám nikoho, kdo by to dosvědčil.

Všimla jsem si slabého a rozmazaného otisku kávy na stole. Stál tam hrnek vyšetřovatelky, nebo papírový kelímeček nabídnutý podezřelému, aby mu rozvázal jazyk? Zamyslela jsem se nad historií tohoto místa, nad všemi těmi zloději, lháři a vrahy, kteří seděli na téhle židli přede mnou. Lidmi, jako jsem já. Kolik z nich se v této místnosti přiznalo? Potlačovala jsem nutkání se taky přiznat, i když jsem nic špatného neudělala. Tentokrát ne.

„Víte jistě, že neutekla z domu?“ zeptala jsem se. Hlas mi vyskočil o oktávu výš. Byla tu naděje, i když jsem možná lépe než většina lidí věděla, že i dětem, které utečou z domu, se stávají špatné věci.

Prattová mě rychle zpražila. „Kdyby jen utekla, nevyhlásili bychom poplach.“ Pak se na chvíli odmlčela. Čekala, až přeruším nastalé ticho? Zatímco mě pozorovala, otáčela prstenem na levé ruce. Nakonec řekla: „Máme svědka. Matka viděla, že Marinu někdo přinutil nastoupit do bílého Fordu F-150.“

Žaludek se mi sevřel jako vždycky, když se dozvím o nějaké tragédii, která zasáhla jiné rodiče. „To je strašné.“

„To tedy je.“ Prattová dál otáčela prstenem, což mě přivedlo na myšlenku, jestli má také děti. Cítí to samé, co já? Úlevu, že její dítě je v bezpečí, protože se totéž mohlo stát jemu?

Když si Prattová všimla, že pozoruji její prsten, sundala si ho a položila dlaně na stůl. „Kde jste byla včera večer, jste mi už řekla. A co váš pick-up?“

„Quinn se mě na to už ptal.“

„Teď se vás ale ptám já.“ Ani se nesnažila znít přívětivě.

Podrbala jsem se na kořeni nosu, tam, kde mám ztvrdlou kůži od brýlí na čtení. Neměla jsem vyšetřovatelce co nabídnout a sedět tady a opakovat stejné odpovědi mi připadalo

jako ztráta času. A co na tom bylo nejhorší, čas ubíhal také Marině. „Měla jsem pick-up u sebe.“

„Nikdo jiný k němu neměl přístup?“

„Ne,“ odpověděla jsem s čistým svědomím, ale okamžitě ve mně začala hlodat pochybnost. Snažila jsem se ji potlačit. Nepříjemné pravdy však bývají neodbytné.

„Nemá některý ze sousedů náhradní klíče? Aby vám vypo-
mohl v době dovolené?“

„Na dovolené moc nejezdím.“ Tahle odpověď připadala směšná dokonce i mně.

Byla jsem Prattové vděčná, že to přešla. „Kde obvykle par-
kujete?“ zeptala se.

„Na příjezdové cestě.“

„A včera večer byl váš pick-up zaparkovaný na příjezdové
cestě?“

„Ano.“

Snažila jsem se z jejího výrazu vyčíst, jestli se mi ji daří
přesvědčit a jestli stojí na mojí straně. Samozřejmě že nestá-
la. Stála na Marinině straně. Sílicí bolest hlavy mě přinutila
pevně sevřít víčka.

„Kde máte ložnici?“ zeptala se Prattová.

„Prosím?“

„Snažím si představit váš dům. Jaké je rozložení místností.“

Příliš pozdě jsem si uvědomila, jak jsem tím Prattové nahrá-
la. Ale lhát jsem nemohla. Lež by snadno odhalila. „Ložnici
mám v zadní části domu, hned vedle Julianovy.“

„Takže, někdo si mohl váš pick-up půjčit, aniž byste o tom
věděla. Zatímco jste spala a tak.“

Zatímco jste spala a tak. Nelíbilo se mi, jak to řekla.

Lež ze mě vypadla snadno, až příliš snadno a téměř bez
varování. „Minulou noc jsem spala na gauči,“ řekla jsem.
„Usnula jsem při čtení. Obývák je hned u příjezdové cesty,
kdyby mi někdo pick-up vzal, slyšela bych to.“

Proč jsem lhala? Neměla jsem se zmizením Mariny nic společného, a i ze zadní části domu bych nejspíš nastartovaný pick-up zaslechla. Samozřejmě že jsem to věděla.

Prattová přivřela oči. „Jste si tím jistá?“ zeptala se, jako by ji ten výslech už unavoval.

Na co se vlastně ptala? Jestli jsem si jistá, že bych ten pick-up slyšela, nebo jestli jsem opravdu spala na gauči?

„Každý, kdo by chtěl odjet s mým pick-upem, by se nejdřív musel vloupat do mého domu, aby odcizil klíče, a toho bych si všimla.“ Tentokrát jsem volila slova opatrněji. „Jsem matka čtyřletého dítěte. Mám lehký spánek.“

A v tu chvíli jsem si vzpomněla. Nemohla jsem najít klíče od auta. Vždycky jsem je nechávala viset na háčku u kuchyňského dřezu, ale to ráno jsem je našla na lince u toustovače.

Prattová mě nepřestávala pozorovat. „Možná si myslíte, že zatajováním informací někoho chráníte, ale jen to celé zhoršujete,“ řekla. „Sobě i ostatním.“

Měla pravdu. Cítila jsem, jak mi tuhnou záda. Tuhle reakci jsem si vypěstovala za ta léta, co jsem chránila Izzy. Kromě matematiky jsem byla dobrá ještě v jedné věci: skrýváním sestřiných tajemství bez ohledu na následky.

Zabodla jsem prst do letáku, z něhož na mě vyčítavě hleděla Marinina tvář. „Pokud se nemýlím, máte jen část poznávací značky. Jedno číslo a dvě písmena.“

„To je pravda.“

„Ford F-150 je jedním z nejoblíbenějších vozidel v Americe. Proto jsem si ho také pořídila. Snadno se na něj shání náhradní díly.“

„Další poznávací značku částečně odpovídající té hledané jsme našli až v Central Valley.“

„A pick-upy jako nikam nejezdí? Kvůli tomu se přece vyrábějí, ne?“

„Toto konkrétní vozidlo je v databázi motorových vozidel vedeno jako nepojízdné.“

„A lidi nelžou?“

Několik vteřin na mě zírala. „Neustále.“

Tváře mi zrudly. To jsem si naběhla.

„Říkáte, že k tomu došlo včera pozdě večer? Možná že si matka tu poznávací značku špatně přečetla. Pokud zvládla přečíst jen pár znaků, tak na ni asi dobře neviděla.“

Vyšetřovatelčiny oči potemněly. „Zabývala se hlavně tím, že někdo cpe její dceru do auta proti její vůli.“

Zněla jedovatě, ale já přikývla. „Přesně tak. Byla rozrušená.“

„Wagnerovi si užili svoje.“ Přidala na jedovatosti. „Jsem si jistá, že Anne Wagnerová by jen tak někoho neobviňovala.“

Způsob, jakým to řekla, naznačoval, že se nešťastné události v rodině Wagnerových neomezovaly jen na únos Mariny, ale při pohledu na zaťatou čelist vyšetřovatelky mi bylo jasné, že se nemám vyptávat.

„Podívejte, snažím se s vámi spolupracovat,“ řekla jsem. „Nemám co skrývat.“ Ale působilo to, jako bych toho měla naopak hodně co skrývat.

V hlavě mizněla její slova: *Možná si myslíte, že zatajováním informací někoho ochráníte, ale jen to celé zhoršíte.*

„Takže nebudete mít nic proti tomu, když vám prohledáme dům?“ zeptala se.

„Ani v nejmenším.“

Sotva jsem to dořekla, hned jsem zalitovala. Nečekala jsem, že tam něco najdou, ale ani to, že strávím celé dopoledne výslechem na policii. Natož kvůli únosu Mariny Wagnerové.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Bydleli jsme s Julianem v tradičním americkém domku žlutobílé barvy v jedné ze starších čtvrtí Cloverdale. Stál tam od roku 1903, měl dvě ložnice, jednu koupelnu a verandu, kterou jsem vlastnoručně zrekonstruovala. Byl to jediný dokončený projekt od doby, co jsem dům přede dvěma lety koupila, a to jen proto, že jsem se měsíc po nastěhování jedním ze shnilých prken propadla.

Uvnitř domu byly původní dřevěné podlahy, ale skvrny pod kobercem rozhodně jako staré nevypadaly. Když jsem si poprvé přijela dům prohlédnout, realitní makléř skvrny nekomentoval, ale zato se pustil do vychvalování podlahy s perem a drážkou, jako bych věděla, o čem to mluví. Podle makléře měla být zvlášť stabilní.

Ke koupi mě přiměla hlavně přerostlá zahrada, která byla větší než dům samotný, a koupelna. V jednom rohu se podlaha trochu propadala, ale makléř si hned všiml, jak si ho prohlížím, a neopomenul zdůraznit, že je rovněž původní. Stěny v koupelně s vanou na nožičkách byly vymalovány namodro, tapeta s kolibříky působila kouzelně a velké okno nabízelo výhled na citroník. Navíc, kdyby byl dům v lepším stavu, tak bych si ho jako učitelka na druhém stupni nemohla dovolit.

Zatímco jsem čekala u dveří, policie v domě prohledávala skříňky, které by potřebovaly přelakovat, nadzvedla koberec

zakrývající skvrny a v ložnicích procházela skříně, zřejmě hledala důkazy o přítomnosti Mariny Wagnerové.

Po zádech mezi lopatkami mi stékal pramínek potu. Kdybych si nevzpomněla na ty klíče, byla bych mnohem klidnější.

Vyšetřovatelka Prattová stála opodál, ale každou chvíli mě sjížděla pohledem, který mě štípal na kůži.

Když mi zabzučel telefon, trhla jsem sebou a pomalu ho vytáhla z kapsy, aby to nevypadalo, že jsem nervózní. Prattová mě pozorně sledovala. Snažila jsem se zklidnit dech. Vzhledem k okolnostem bylo dost těžké vypadat nenuceně.

Pohlédla jsem na displej a kousla se do tváře, abych se nezačala mračit. Neuvědomila jsem si, že už je tak pozdě. Julianova školka bude brzy zavírat. A také jsem zapomněla na schůzku s Markem. Přečetla jsem si jeho zprávu.

Co se stalo?

Cítila jsem, že ze mě Prattová nespouští oči, a tak jsem sehnula hlavu. A napsala: Dlouhý příběh. Zítرا?

Objevily se bublinky naznačující, že píše. A pak: Vážně si potřebuju promluvit. Budeš večer doma?

Ano. O co jde?

Radši osobně. Teď jsem v práci. Můžu se stavit kolem 7?

Jistě.

A pak: Neříkej to Izzy.

Sevřel se mi žaludek. Proč?

Později.

Zalovila jsem v paměti a snažila si vybavit, kdy mi Mark napsal nad rámeček běžné rodinné komunikace. Párkrát se ozval, když jsme plánovali pro Izzy večírek s překvapením. Jednou chtěl doporučení na dobrou restauraci. A na začátku jejich vztahu se ptal, proč nepřišla na schůzku. To ještě nevěděl, že půlhodinové zpoždění je v případě mé sestry vlastně docela slušný výkon. Psal mi ještě někdy jindy? Možná ano, ale to už jsem zapomněla. Projela jsem si naše předchozí

konverzace. Pozorně jsem si je přečetla. Překlepy a zkratky. Chybějící interpunkce. Občasné použití emotikonu se zdvíženým palcem. Žádný předchozí text nebyl tak naléhavý, ani tak pečlivě napsaný, jako ty poslední.

Izzy určitě zase pije. A co když to tentokrát není jen alkohol? S drogami experimentovala už dřív, hlavně s kokainem, ačkoliv jednou jsem na jejím nočním stolku našla pár tabletek, které vypadaly jako extáze. Co mi uniklo, proč jsem si nevšimla, že se moje sestra vydala na cestu do pekel?

Ale ne, kdyby to bylo opravdu tak vážné, Mark by setkání neodkládal ani minutu. Hodil by se marod a okamžitě vyrazil za mnou domů. Co když pro mě má naopak radostnou zprávu? Možná se ji Mark opravdu rozhodl požádat o ruku. Ale co se Izzy týče, mám ve zvyku vždy myslet na to nejhorší. Nemohla jsem se zabavit dojmů, že to nějak souvisí s tou pohřešovanou dívkou.

Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila. Už brzy se dozvím, co mi Mark chtěl. V danou chvíli jsem však měla jiné starosti. Policistka málem shodila vázu, kterou mi Julian vyrobil na Den matek. Nebo to byl hrnek? Těžko říct. Ale kdyby ho rozbila, museli bychom si o tom promluvit.

„Všechno v pořádku?“

Vyšetřovatelka Prattová se postavila vedle mě a měřila si mě tím svým pohledem bez jediného mrknutí. Byla jsem ponořená v myšlenkách, takže jsem si jejího příchodu vůbec nevšimla.

„To byl přítel mé sestry. Ptal se, kde jsem.“

Přikývla. „Říkala jste, že za ním jedete.“

Tentokrát jsem přikývla já. Prattová natáhla ruku. „Nebude vám vadit, když se krátce podívám?“

Ano. *Bude a hodně.* Ale nenapadla mě žádná výmluva, proč bych měla její žádost odmítnout. Srdce mi bušilo tak prudce, že ho musela slyšet i Prattová. Vložila jsem mobil do nastavené dlaně.

Sledovala jsem, jak si projíždí obsah mého telefonu, ale držela ho v takovém úhlu, abych neviděla na displej. Najde tam něco, co by mohlo vrhnout stín podezření na mě? Nebo na Izzy?

Psala jsem Markovi jen před pár minutami a už jsem si nevybavovala přesné znění. Až na ta tři slova: Neříkej to Izzy.

Prattová mi vrátila telefon a já se uklidnila. Ale jenom do chvíle, než se zeptala: „Nevadilo by vám, kdybyste mi tohle odblokovala?“

Systémové služby a *obvyklé lokace*. Odblokovala jsem mobil pomocí rozpoznání obličeje a podala jí ho zpátky. Neměla jsem co skrývat, a přesto mi krev pulzovala ve spáncích.

Asi po minutě telefon zazvonil. Okamžitě jsem vyzvánění poznala a tep se mi ještě víc zrychlil. Jak to, že mi při takové zátěži ještě neexplodovalo srdce?

Prattová přivřela oči a telefon mi podala.

„Tohle asi budete muset vzít.“

Převzala jsem telefon a přijala hovor z Julianovy školky. Byla to jeho učitelka Candace.

„Všimla jsem si, že mám od vás několik zmeškaných hovorů,“ řekla. „Je všechno v pořádku?“

Prattová postávala nepříjemně blízko. Na druhé straně místnosti se policistka praštila do hlavy o krb. Chtěla jsem odpovědět, že *vůbec nic není v pořádku*. Ale místo toho jsem řekla: „Jen jsem se chtěla ujistit, že je Julian v pohodě.“

Policistka v rukavicích se prohrabávala popelem z ohně, který jsem rozdělala už před několika měsíci. Krčila při tom nos a já si náhle uvědomila, že asi nejsem zrovna nejlepší hospodyňka a co si o mně pomyslí. A pak mi hlavou proběhla blesková myšlenka: Ona si asi myslí, že jsem tam spalovala něco jiného než dubová polena. Prattová obrátila pozornost k policistce.

„Ráno jsme šli na vycházku do knihovny,“ řekla zjevně zmatená Candace.

A teď jsem se cítila taky jako špatná matka. Julian vyrůstal bez otce, takže jsem svoje selhání nesla o to tíživěji. Kromě mě nikoho jiného neměl. „Ano, uvědomila jsem si to hned poté, co jsem zavolala. Proto jsem nenechala žádnou zprávu.“

Kvůli tomu a kvůli policejnímu vozu, který zastavil za mým pick-upem.

„Julian knihovnu miluje. Je jedním z dětí, které se už naučily hláskovat slova. Jde mu to opravdu skvěle.“

Usmála jsem se. „Miluje knihy.“ Jeho nejoblíbenějším autorem byl Eric Carle. *Tichoučký cvrček. Mrzutá beruška. Strašně nemotorný kovařík. A samozřejmě Tuze hladová housenka.* Julian se je všechny naučil nazpaměť a před spaním předstíral, že mi je čte. Když byl opravdu velmi unavený, držel knihu vzhůru nohama nebo přeskakoval stránky, ale nikdy nevynechal ani slovíčko. Poslední dobou začal poznávat také slova v knihách, které ještě neznal.

„Těšil se na to celý týden,“ řekla jsem. Prattová odešla za policistkou u krbu a já zhluboka vydechla.

Ale úleva neměla dlouhého trvání. Na druhém konci linky si Candace odkašlala. „Ano, ehm... říkala jsem si, jestli byste neměla pár minut, až si odpoledne přijedete Juliana vyzvednout.“

To nedávalo smysl. Mluvily jsme spolu minulý týden. „Samozřejmě. Je všechno v pořádku?“

Čekala jsem, až mě se smíchem ujistí, že o nic nejde. Že musím aktualizovat kontaktní informace nebo že na mě přišla řada s přípravou svačiny.

„Julian je v pořádku,“ řekla. „Ale měly bychom si krátce promluvit. Tak tedy ve čtvrt na dvě?“

Měla jsem sucho v puse a jazyk jako brousek. „Dobře.“

Po skončení hovoru jsem dál zírala na displej, jako by mi snad mohl prozradit, co vlastně synova učitelka chce. Určitě to nemůže být tak naléhavé, říkala jsem si. Kdyby to bylo

vážné, požádala by mě, abych přijela hned. Ale stejně jako v případě Izzy se v mých myšlenkách začínaly stahovat mraky. Nejspíš kvůli tomu, co se odehrálo před pěti lety, nebo jakým způsobem Julian vstoupil do mého života. Věděla jsem, jak křehké bývá štěstí. Jak snadno se dá o něj přijít.

Vytočila jsem sestřino číslo, ale nezvedala to. Nechala jsem jí vzkaz a v úzkosti napsala esemesku: Zavolej mi.

„Už jsme tady skončili.“ Hlas vyšetřovatelky se ozval jen kousek ode mě a já nadskočila. Jak to ta ženská jenom dělá?

Prattová mi dala číslo, které jsem si uložila do telefonu jenom proto, že mě při tom pozorovala. „Pro případ, že si na něco vzpomenete,“ řekla. „Váš pick-up už také prohledali a můžete si ho vyzvednout. Chcete tam odvézt?“

S poděkováním jsem jí odvětila, že si vezmu Uber. Toužila jsem se jí zbavit stejně jako ona mě.

KAPITOLA PÁTÁ

Vyzvedla jsem si pick-up a rozjela se k Julianově školce. Místu, kde se cítil šťastný. A já obvykle taky. Toho dne jsem si však dělala starosti.

Písmenem, které tento týden ve školce probírali, bylo M. Na zdi poblíž koberce s abecedou byla vedle obrázku myšky a mouchy nalepená písmena M vystřižená z červeného a žlutého papíru. Ve výtvarném koutku byly pytlíky s nabarvenými makarony, klubka provázků a bezpečnostní nůžky, na stole uprostřed místnosti ležely knížky s tímto písmenem v názvu.

M jako Marina.

M jako mord.

M, abys nebyla takovej morous, Frankie.

Candace stála u výtvarného koutku a utírala stůl dezinfekčními ubrousky, na skvrnách od pera nebo od lepidla se třpytkami trochu přitlačila. „Dobré odpoledne, slečno Barrerová.“

„Stačí Frankie.“

Přikývla, ale věděla jsem, že mi tak říkat nebude. „Dejte mi minutku.“ Pokračovala v utírání. Stažené obočí a sevřená ústa prozrazovaly, že sebemenší skvrna nemá šanci. Představila jsem si ji, jak ukazuje na jedno z těch písmen vystřižených z papíru a poučuje žáky: *Děti, heslem dne je maniak.*

Během čekání na Candace jsem sledovala, jak si Julian hraje na hřišti. Zahlédla jsem ho oknem na vršku skluzavky.

Vyhrnul si tričko a vytáhl něco, co měl schované za pasem. Pana Mrkvičku. Nošení plyšáků do školky bylo sice povolené, ale během vyučování měly zůstat v krabici. Můj syn ho propašoval dovnitř. Když pustil králíka dolů po skluzavce, musela jsem potlačit úsměv. O vteřinu později byl dole také Julian. Nikým nepozorována jsem sledovala, jak leze nahoru po žebříku a celé to opakuje. Pak si pana Mrkvičku nacpal zpátky za pas a utíkal si hrát na pískoviště.

V myšlenkách jsem se vrátila k tomu, jak nám policie prohledávala dům. Co když nechali v Julianově pokoji nepořádek? Ve spěchu jsem to nestačila zkontrolovat a nechtěla jsem, aby našel rozházené hračky a zásuvky vysypané na posteli. Hned se mi ulevilo, že má alespoň pana Mrkvičku.

„Díky, že jste přišla, slečno Barrerová.“ Candace zmačkala použitý ubrousek do kuličky a s náznakem úsměvu jej vyhodila do koše. *Sbohem, mikrobi*. Pak pokynula k nedalekému stolu. „Pojďte, posaďte se. Děti budou se Sophií ještě pár minut venku.“

Posadila jsem se tam, kam mi Candace ukázala. Na modrou dětskou židličku s opěrátkem a rámem z ocelové trubky. Předě mnou stály v řadě hrníčky s korálky polepené samolepkami. Hned jsem poznala, který z nich ozdobil Julian: ten se samolepkami cvrčků a ručně malovanými pavouky. Na malé židličce a při pohledu na malé hrnečky jsem se cítila jako obr.

Candace si ošetřila ruce dezinfekcí a nabídla mi také mně. Už jsem se chystala odmítnout, ale výraz její tváře mě přesvědčil, že nemám na výběr. Po skončení očisty se Candace posadila naproti mně a složila ruce do klína.

„Jsem ráda, že jste si udělala čas.“

„Pro Juliana vždycky. O co jde?“

Odkáslala si, což v jejím případě signalizovalo špatné zprávy. A tak jsem se obrnila. „Julian řekl něco... znepokojivého.“

Sklouzla jsem pohledem k Juilanovi, který si dál vesele hrál v písku a proséal ho buclatými prstíčky. „Co řekl?“

Candace se odmlčela. Natáhla ruku přes stůl, jako by mě chtěla chlácholivě poplácat po ruce. Ale to víte, ti mikrobi. Nakonec ruku položila na stůl kousek od malých hrníčků stojících uprostřed. „Než vám to řeknu, nejdřív bych vám ráda něco vysvětlila,“ řekla. „Děti v Julianově věku teprve začínají rozlišovat, co je skutečné a co ne. Neznamená to, že nemohou věřit na Santa Clause nebo mít imaginárního kamaráda.“

Byla jsem z toho nervózní a lekce z dětské psychologie mě v ten moment nezajímala. Potřebovala jsem se dostat k věci. „Chcete říct, že má Julian imaginárního kamaráda?“

„Vůbec ne, ale vzhledem k tomu, že je jedináček, nedivila bych se. Chci říct, že čtyřleté děti sice chápou skutečnost mnohem lépe, ale zároveň se rozvíjí také jejich představivost a někdy bývají zmatené. Zvláště, když jsou unavené. Také jejich sny bývají mnohem živější.“

„Měl Julian noční můru?“ Z mého hlasu byla cítit netrpělivost. „O tom jste se mnou chtěla mluvit?“

„Ne, to ne.“ Stáhla ruku a položila ji do klína. „Julian říkal, že jste ho nechala doma samotného.“

Důrazně jsem zavrtěla hlavou. „Cože? Nikdy bych...“

„Já vím, slečno Barrerová. Proto jsem vám nejdřív vysvětlila dětské vnímání skutečnosti.“

„Kdy? Kdy jsem ho měla nechat samotného?“

„Včera v noci. Říká, že vás slyšel odcházet z domu.“

Kůže mě svědila, jako by se do ní zakouslo tisíc neviditelných mravenců. „Včera v noci jsem nikam neodešla.“

„Jak už jsem říkala, já vám věřím. Ale jde o to, že si to myslí on.“

Váhala jsem, jestli stojí za to páčit z ní další informace, ale nakonec jsem se zeptala: „Co přesně říkal?“

„Dnes ráno byl neobvykle tichý, což mě překvapilo, protože se na výlet dlouho těšil.“

Všimla jsem si toho už dřív – snídal cereálie úplně potichu –, ale Markův telefonát mou pozornost odvedl jinam.

Učitelka pokračovala: „Když jsem se ho na to zeptala, nejdřív o tom nechtěl mluvit. Báł se, co by se mohlo stát.“

Nechápala jsem. „Vždycky jsem Juliana vedla k tomu, aby mluvil pravdu. Za pravdu se na něj nikdy nebudu zlobit.“

„Nebál se, že se na něj budete zlobit.“

Koukla jsem z okna na Juliana a pak znovu na Candace. Snažila jsem se vydedukovat, co se mi pokouší sdělit. „Bál se o mě?“

Přikývla. „Jednou prý viděl, jak jeho tetu odváží policejní auto, a tak se bál, že když to řekne, může se vám stát to samé.“

Pamatovala jsem si to. Izzy byla tehdy tak opilá, že se vloupala do sousedního domu, protože si ho spletla s mým. Když ji soused vyzval, aby odešla, hodila po něm hrnec se zeleninovou polévkou, kterou si právě vařil. Kdyby měla lepší mušku, mohlo to dopadnout mnohem hůř. Překvapilo mě, že si to Julian pamatoval. Stalo se to téměř před rokem.

„Julian říkal, že slyšel zvuk auta, a tak se s panem Mrkvičkou schoval pod postel, dokud nezaslechl, že jste se vrátila.“

„To jsem nebyla já,“ zopakovala jsem, ale uvnitř jsem zuřila.

Zatraceně, Izzy. Cos to zase provedla?